Nr. 19. Warszawa, dnia 20 Marca 1919 r. Rok II.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

Cena numeru pojedyńczego 1 mk. Z zaboru austrjackiego i z terenów b. okupacji austrjackiej można wpłacać za numer „Dziennika Urzędowego M. S. W." 1 kor. 75 h. „Dziennik Urzędowy" przyjmuje ogłoszenia instytucji społecznych i użyteczności publicznej, od osób zaś prywatnych tylko takie, które wynikają ze stosunku do władz rządowych i powyższych instytucji. Cena za wiersz drobnego pisma jednoszpaltowego 1 mk.

Redakcja i Administracja: Pałac Brühlowski, pl. Saski Nr. 9.

TREŚĆ:

I.

219.

UCHWAŁA SEJMOWA

o powierzeniu Józefowi Piłsudskiemu dalszego sprawowania urzędu Naczelnika Państwa.

I.

Sejm przyjmuje oświadczenie Józefa Piłsudskiego, że składa w ręce Sejmu urząd Naczelnika Państwa do wiadomości i wyraża Mu podziękowanie za pełne trudów sprawowanie urzędu w służbie dla Ojczyzny.

II.

Aż do ustawowego uchwalenia tej treści Konstytucji, która określi zasadniczo przepisy o organizacji naczelnych władz w Państwie Polskiem, Sejm powierza dalsze sprawowanie urzędu Naczelnika Państwa Józefowi Piłsudskiemu na następujących zasadach:

1. Władzą suwerenną i ustawodawczą w Państwie Polskiem jest Sejm Ustawodawczy; ustawy ogłasza Marszałek z kontrasygnacją Prezydenta Ministrów i odnośnego Ministra fachowego.
2. Naczelnik Państwa jest przedstawicielem Pań-

stwa i najwyższym wykonawcą uchwał Sejmu w sprawach cywilnych i wojskowych.

3. Naczelnik Państwa powołuje Rząd w pełnym składzie na podstawie porozumienia z Sejmem.

4. Naczelnik Państwa oraz Rząd są odpowiedzialni przed Sejmem za sprawowanie swego urzędu.

5. Każdy akt państwowy Naczelnika Państwa wymaga podpisu odnośnego Ministra.

Warszawa, dn. 20 lutego 1919 r.

Marszałek: (—) *Trąmpczyński.*

Prezydent Ministrów: (—) *I. J. Paderewski.*

„Dz. Pr.“, Nr. 19 z 27/II 1919 r., poz. 226.

220.

USTAWA SEJMOWA

w przedmiocie zaopatrzenia ludności w drzewo budulcowe i opałowe.

Art. 1.

Celem umożliwienia ludności zaopatrzenia w drzewo budulcowe i opałowe upoważnia się rząd do wydawania drzewa:

a) dla odbudowy zniszczonych przez działania wojenne domów mieszkalnych i zabudowań gospodarczych drobnych rolników oraz drobnych posiadaczy miejskich na rachunek Skarbu Państwa — do wysokości stwierdzonej szkody wojennej;

b) dla innych celów po cenach ustanowionych przez rząd.

Art. 2.

Na uzyskanie potrzebnego zapasu drzewa rząd ma prawo przeznaczyć drzewo z lasów państwowych, jak również dokonywać zajęcia drzewa w lasach prywatnych na pniu oraz gotowego materjału ściętego, jak również tartego po cenach ustanowionych przez rząd.

W razie zaniechania ruchu zakładów przeróbki drzewa przez ich właścicieli rząd może je objąć w zarząd Państwa.

Art. 3.

Wydatki Skarbu Państwa, poniesione z tytułu wydawania drzewa, winny być rejestrowane w celu potrącenia ich poszkodowanemu z ewentualnie przypadających mu odszkodowań wojennych.

Art. 4.

Ustawa niniejsza przestaje obowiązywać, skoro zostanie wydana ogólna ustawa o odbudowanie kraju

Art. 5.

Wykonanie niniejszej ustawy poleca się Ministrowi Robót Publicznych w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych oraz Ministrem Skarbu.

Warszawa, dn. 28 lutego 1919 r.

Marszałek:
(—) *Trąmpczyński.*

Prezydent Ministrów:
(—) *I. J. Paderewski.*

Minister Robót Publicznych:
(—) ***Pruchnik.***

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
(—) *Janicki.*

Minister Skarbu:
(—) ***Dr. Englich.***

„Dz. Pr.“, Nr. 20 z 5/III 1919 r., poz. 229.

221.

USTAWA

w sprawie nazwy monety polskiej.

Art. 1.

Jednostka monetarna polska ma nazwę „złoty“, którego setna część nazywa się „grosz“

Art. 2.

Dekret z dnia 5 lutego 1919 r. w sprawie jednostki monetarnej waluty polskiej uchyla się.

Art. 3.

Wykonanie niniejszej ustawy powierza Sejm Ministrowi Skarbu.

Art. 4.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Warszawa, dn. 28 lutego 1919 r.

Marszałek: (—) *Trąmpczyński.*

Prezydent Ministrów:
(—) *I. J. Paderewski.*

Minister Skarbu:
(—) ***Dr. Englich.***

„Dz. Pr.“, Nr. 20 z 5/III 1919 r., poz. 230.

222.

DEKRET

w przedmiocie organizacji okręgowych dyrekcji więziennych.

Art. 1.

Kontrolę nad działalnością więzień i zakładów wychowawczo-poprawczych w zakresie administracyjnym, gospodarczym i finansowym sprawują okręgowe dyrekcje więzienne.

Art. 2.

Dyrekcje więzienne tworzą się:

a) w Warszawie,
b) w Mokotowie,
c) w Lublinie i
e) w Kielcach.

Art. 3.

Dyrekcje więzienne wykonywują nadzór:

Dyrekcja w Warszawie — nad więzieniami w okręgach sądowych: Warszawskim (z wyjątkiem miasta i powiatu Warszawskiego), Płockim, Mławskim, Włocławskim i Łowickim.

Dyrekcja w Mokotowie — nad więzieniami w mieście Warszawie i powiecie Warszawskim oraz więzieniami w okręgach sądowych Łomżyńskim i Siedleckim i zakładami wychowawczo-poprawczemi w Studzieńcu, Puszczy i Spale.

Dyrekcja w Łodzi — nad więzieniami w okręgach sądowych: Łódzkim, Kaliskim i Piotrowskim (z wyjątkiem więzienia w Dąbrowie).

Dyrekcja w Lublinie — nad więzieniami w okręgach sądowych: Lubelskim, Zamojskim i Bialskim.

Dyrekcja w Kielcach — nad więzieniami w okręgach sądowych: Kieleckim, Częstochowskim, Sosnowieckim z więzieniem w Dąbrowie i Radomskim.

Art. 4.

Personel dyrekcji okręgowych stanowią:

a) dyrektor okręgowy, jako urzędnik VI klasy etatu płac;
b) inspektor okręgowy, jako pomocnik dyrektora — urzędnik VII klasy etatu płac;
c) sekretarz, jako urzędnik IX klasy etatu płac;
d) 2 kancelistów, jako urzędników X klasy etatu płac;
e) woźny i
f) goniec.

Art. 5.

Dyrektora okręgowego i jego pomocnika (inspektora) mianuje Minister Sprawiedliwości. Personel kancelaryjny i niższą służbę przyjmuje na wniosek dyrektora okręgowego szef sekcji więziennej Ministerstwa Sprawiedliwości.

Art. 6.

Naczelnicy więzień podlegają w zakresie w art. 1 wskazanym, zarządzeniom i wskazówkom dyrektora swego okręgu, któremu obowiązani są składać raporty i sprawozdania o działalności więzień w swej dziedzinie.

Art. 7.

Szczegółową instrukcję, przepisy dla dyrekcji okręgowych oraz ewentualnie zmiany w podziale na okręgi wyda Minister Sprawiedliwości.

Art. 8.

Minister Sprawiedliwości upoważniony jest do tworzenia, w miarę potrzeby, nowych dyrekcji okręgowych, działających na powyższych zasadach w innych miejscowościach Państwa Polskiego.

Dan w Warszawie, dn. 7 lutego 1919 r.

Naczelnik Państwa:

(—) *J. Piłsudski.*

Prezydent Ministrów:

(—) *I. J. Paderewski.*

Minister Sprawiedliwości:

(—) *Śmiarowski.*
w/z.

„Dz. Pr.", Nr. 14, z 8/III 1919 r., poz. 173

223.

DEKRET

w przedmiocie przymusowego szczepienia ochronnego przeciwko ospie.

Art. 1.

W Państwie Polskiem wszystkich mieszkańców obowiązuje przymusowe szczepienie ochronne przeciwko ospie.

Art. 2.

Przymusowemu szczepieniu ochronnemu przeciwko ospie podlegają:

a) pierwszemu — wszystkie dzieci nowonarodzone, przyczem szczepienie u nich dokonywane być winno przed upływem pierwszego roku życia;
b) powtórnemu — wszystkie wogóle dzieci w 7 roku życia. Zwolnione od szczepienia mogą być tylko te dzieci, które przebyły ospę naturalną, lub które w ciągu ostatnich pięciu lat przed terminem ich urzędowego powtórnego szczepienia miały zaszczepioną ospę ochronną z wynikiem dodatnim, wreszcie te dzieci, dla których szczepienie ochronne przeciwko ospie według opinji lekarza urzędowego byłoby bezwzględnie szkodliwe dla zdrowia.

   Szczepienie ochronne u dzieci, zwolnionych od szczepienia we wskazanym terminie, winno być odłożone do następującego roku kalendarzowego;
c) Wszystkie wogóle osoby dorosłe, które wskutek jakichkolwiek przyczyn nie miały jeszcze wogóle ospy szczepionej lub od 7-go roku życia nie podlegały powtórnie szczepieniu ochronnemu przeciwko ospie.

Art. 3.

Szczepienie ochronne przeciwko ospie w terminach urzędowych i świadectwo o skutecznem przyjęciu się ospy są bezpłatne.

Art. 4.

Przy dorocznych szczepieniach oraz w razie pojawienia się wypadku ospy naturalnej na żądanie lekarza powiatowego zarządy komunalne obowiązane są dostarczyć niezbędnych środków lekarzom i personelowi pomocniczemu dla dokonania szczepień ochronnych masowych wśród ludności (szczepienia doraźne).

Szczepienia ochronne przeciwko ospie odbywają się dwa razy do roku. Miejsca i terminy dorocznych szczepień wyznacza Ministerstwo Zdrowia Publicznego na wniosek lekarzy powiatowych względnie inspektorów lekarskich.

Art. 5.

Nadzór nad prawidłowością szczepień ochronnych przeciwko ospie należy do lekarza powiatowego.

Art. 6.

Władze komunalne obowiązane są sporządzić corocznie na dzień 1 marca dokładne listy imienne osób,

podlegających szczepieniu ospy. Listy rzeczone obejmować mają:

a) dzieci, podlegające szczepieniu według art. 2 p. a;

b) dzieci, którym na podstawie niniejszych przepisów należało szczepić ospę ochronną w ubiegłym roku kalendarzowym, lecz ospy nie zaszczepiono z przyczyn, przewidzianych w prawie niniejszem w art. 2 p. b lub też z pogwałceniem przepisów art. 2 a—b.

Art. 7.

Ministerstwo Zdrowia Publicznego zakłada w miarę potrzeby Instytuty Państwowe do wyrobu szczepionki przeciwospowej. Do szczepień ochronnych przeciwko ospie wolno używać tylko szczepionki z Państwowego Instytutu szczepienia ospy lub z jego składów, albo też z takich prywatnych zakładów krajowych, które uzyskały od Ministerstwa Zdrowia Publicznego prawo wyrobu i sprzedaży szczepionki w obrębie Państwa Polskiego.

Art. 8.

Materjał do szczepienia ospy dostarczają gminom Instytuty Państwowe po cenie kosztów. Materjał do szczepień doraźnych dostarcza bezpłatnie Państwo.

Art. 9.

Kto uchyla się od szczepienia ospy, nie poddaje w terminie wskazanym dzieci swych do szczepienia, przeszkadza rodzinie w poddaniu się szczepieniom ochronnym lub namawia innych do uchylenia się od szczepienia, karany jest w drodze administracyjnej przez Komisarza Powiatowego na wniosek lekarza powiatowego grzywną do 200 mk. lub aresztem do 1-go miesiąca.

Również karany jest w drodze administracyjnej grzywną do 100 mk. lub aresztem do 2 tygodni, kto przyjmuje dziecko nieszczepione do szkoły albo do jakiegokolwiek zakładu.

Art. 10.

Winni niezachowania lub przekroczenia przepisów, w art. 7 dekretu niniejszego zawartych, ulegają karze przewidzianej w art. 207 Kodeksu Karnego.

Art. 11.

Wykonanie niniejszego dekretu polecam Ministrowi Zdrowia Publicznego.

Art. 12.

Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Dan w Warszawie, dnia 7 lutego 1919 r.

Naczelnik Państwa:

(—) *J. Piłsudski.*

Prezydent Ministrów:

(—) *I. J. Paderewski.*

Minister Zdrowia Publicznego:

(—) *Janiszewski.*

„Dz. Pr.“. Nr. 14, z 8/II 1919 r., poz. 180.

224.

DEKRET

w przedmiocie rozszerzenia kompetencji Ministerstwa Robót Publicznych.

Na wniosek Rady Ministrów rozszerzam kompetencje Ministerstwa Robót Publicznych na wszelkie roboty techniczne z zakresu budownictwa i konserwacji dróg wodnych oraz na sprawy żeglugi.

Wszelkie sprawy, objęte powyżej określonym zakresem działania, wydzielam z kompetencji Ministerstwa Komunikacji i zarządzam zmianę nazwy tego Ministerstwa na „Ministerstwo Kolei Żelaznych“.

Dan w Warszawie, dnia 8 lutego 1919 r.

Naczelnik Państwa:

(—) *J. Piłsudski.*

Prezydent Ministrów:

(—) *I. J. Paderewski.*

„Dz. Pr.“ № 14 z 8.II 1919 r., poz. 172.

III.

225.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych w sprawie przywrócenia gminie Gołonóg dawnej nazwy „Olkusko-Siewierskiej“.

Gminie „Gołonóg“ powiatu Będzińskiego niniejszem przywraca się, zgodnie z życzeniem Wydziału Powiatowego, dawna, zmieniona przez władze okupacyjne, nazwa „Olkusko-Siewierska“.

Warszawa, dn. 3 marca 1919 r.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *K. Sienkiewicz.*

226.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych w sprawie zmiany nazwy wsi „Wołga“ na „Księżyzna“.

Nazwę wsi „Wołga“, gminy Gowarczów, powiatu Koneckiego, zmienia się niniejszem, zgodnie z życzeniem mieszkańców, na „Księżyzna“.

Warszawa, dn. 3 marca 1919 r.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *K. Sienkiewicz.*

227.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych w sprawie zmiany nazwy wsi „Carycyno" na „Polska Wola".

Nazwę wsi „Carycyno", gminy Górki, powiatu Łódzkiego, zmienia się niniejszem, zgodnie z życzeniem mieszkańców, na „Polska Wola".

Warszawa, dn. 3 marca 1919 r.
Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) *K. Sienkiewicz.*

228.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych w sprawie zmiany nazwy wsi „Ruskowola" na „Polska Wola".

Nazwę wsi „Ruskowola", gminy Kąkolewica, powiatu Radzyńskiego, zmienia się niniejszem, zgodnie z życzeniem mieszkańców, na „Polska Wola".

Warszawa, dn. 3 marca 1919 r.
Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) *K. Sienkiewicz.*

229.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych w sprawie przekształcenia obecnie istniejących Milicji Miejskich i Policji na Policję Komunalną.

W myśl art. 15 dekretu z dn. 9 stycznia 1919 r. o organizacji Policji Komunalnej rozporządzam, co następuje:

Z dniem ukazania się niniejszego rozporządzenia Milicje Miejskie w niżej wymienionych miastach zostają przekształcone na Policje Komunalne, a mianowicie:

w Będzinie	w Płocku
„ Częstochowie	„ Piotrkowie
„ Dąbrowie	„ Radomiu
„ Kaliszu	„ Siedlcach
„ Kielcach	„ Sosnowcu
„ Łodzi	„ Suwałkach
„ Lublinie	„ Tomaszowie Mazowieck.
„ Łomży	„ Włocławku
„ Noworadomsku	„ Zamościu
„ Pabjanicach	„ Zawierciu.

Przekształcenie ma być ukończone do dnia 1 kwietnia 1919 roku.

Przekształcenie polegać będzie na zasadach następujących:

1. Miejscowy Komisarz Rządowy winien po otrzymaniu niniejszego rozporządzenia zwołać bezzwłocznie posiedzenie, co do przekształcenia Milicji miejscowej na Policję Komunalną i zaprosić na nie Prezydenta lub Burmistrza danej miejscowości i Naczelnika Milicji miejscowej.

2. Porządek dzienny wspomnianego posiedzenia ma obejmować:

a) opracowanie zamierzenia budżetowego Policji Komunalnej w granicach zamierzenia budżetowego państwowego, a na podstawie okólnika Naczelnej Inspekcji Policji;

b) przedstawienie ilości funkcjonarjuszów, przyczem należy brać w rachubę tak siłę finansową gminy, jak i ilość mieszkańców, jak również stopień przestępczości i specjalne miejscowe warunki, np. ilość fabryk, kopalń i blizkość granicy państwowej:

c) wybór Komisji Kwalifikacyjnej dla kandydatów na niższych funkcjonarjuszów Policji Komunalnej do sierżanta włącznie, w skład której wchodzą:

a) Komisarz Rządowy, jako przewodniczący;
b) Prezydent lub Burmistrz danej miejscowości lub ich zastępcy;
c) Przedstawiciel Prokuratury Państwa;
d) Przedstawiciel wojskowości;
e) Lekarz powiatowy;
f) Naczelnik miejscowej Policji.

3. Protokuł ze wspomnianego posiedzenia winien być bezzwłocznie przesłany Naczelnej Inspekcji Policji.

4. Naczelnik Milicji Miejscowej winien podać do wiadomości podwładnych funkcjonarjuszów warunki służby i wynagrodzenia.

5. Funkcjonarjusze Policji Miejskiej od aspiranta wzwyż, o ile chcą pozostać w służbie Policji Komunalnej, winni wnieść podanie do Naczelnej Inspekcji Policji z życiorysem i dowodami osobistymi, poczem Naczelna Inspekcja Policji wezwie kandydatów przed Komisję Kwalifikacyjną w Warszawie.

Powyższe nie ma zastosowania do tych kandydatów, którzy już zostali zakwalifikowani przez wyżej wspomnianą Komisję.

Warszawa, dn. 14 marca 1919 r.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *S. Wojciechowski.*

230.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych w przedmiocie ogłoszeń o obrazach filmowych.

Na zasadzie art. 5 dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. o widowiskach zarządzam, co następuje:

Tekst ogłoszeń o obrazach filmowych winien być uzgodniony z legitymacją filmową, wydaną przez Wydział Prasowy M. S. W.

Osoba, podająca ogłoszenie do rozpowszechniania, w razie przekroczenia powyższego przepisu odpowiadać będzie z art. 138 K. K.

Warszawa, 14 marca 1919 r.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *J. Gorzechowski.*

IV.

231.

Okólnik Ministra Spraw Wewnętrznych do Komisarzy Rządowych w sprawie pobierania opłat od podań i świadectw urzędowych.

W myśl dekretu z dnia 7 lutego 1919 roku w przedmiocie opłat od podań oraz od świadectw urzędowych (Dz. Praw, poz. 145), świadectwa urzędowe oraz podania, w tymże dekrecie określone, a wniesione do urzędu państwowego po dniu ogłoszenia dekretu w Dzienniku Praw, t. j. po dniu 8 lutego r. b. — podlegają opłacie stemplowej, rzeczonym dekretem ustanowionej. Sposób uiszczenia opłaty normuje rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 16 lutego 1919 r. (Dz. Praw poz. 227).

Wobec tego wszystkie podania, ulegające opłacie, jakie po terminie 8 lutego r. b. wpłynęły lub wpłyną do Ministerstwa albo innego podległego mi urzędu bez uiszczenia należnej opłaty, pozostawione być winny bez biegu, o czem petenci powinni być zawiadomieni za pośrednictwem urzędów policyjnych.

W zawiadomieniu tem należy do wniesienia opłaty wyznaczyć termin 7—10-dniowy z tem, że, w razie nieuiszczenia opłaty w powyższym terminie od daty wręczenia zawiadomienia, podanie będzie zwrócone.

Urząd policyjny, któremu poruczono doręczenie zawiadomienia, winien oznaczyć datę wręczenia i zażądać od petenta pokwitowania z odbioru zawiadomienia, o ile petent jest piśmienny, lub zaznaczyć, że petent nie pokwitował, jako niepiśmienny.

Opłata winna być uskuteczniona sposobem, wskazanym w cytowanem rozporządzeniu P. Ministra Skarbu z dnia 16 lutego 1919 r.

W wypadku pozostawienia nieopłaconego podania bez biegu, petent ma nadesłać marki stemplowe, resp. gotówkę do tego urzędu, od którego otrzymał zawiadomienie o wstrzymaniu biegu podania.

Wstrzymanie biegu podania, wysłanie petentowi zawiadomienia i załatwienie całej procedury poboru opłaty stanowi obowiązek właściwego referenta. Zapobieganie jednak ewent. przeoczeniom lub przeciwdziałanie uchybieniom należy do wszystkich urzędników, przez których ręce podanie (lub świadectwo) przechodzi. §§ 4, 5 i 6 Rozporządzenia P. Ministra Skarbu z dnia 16 lutego r. b. określają specjalne obowiązki urzędników, zapisujących treść podań do dziennika podawczego.

Art. 27 dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. zagraża odpowiedzialnością pieniężną urzędnikom, którzy uchybiają przepisom o opłatach. Dokładna znajomość przepisów zarówno pomienionego dekretu, jak i rozporządzenia P. Ministra Skarbu, obowiązuje wszystkich urzędników, nie wyłączając manipulacyjnych.

Zechcą zatem Panowie zakomunikować niniejsze zarządzenie wszystkim podwładnym sobie organom oraz wszystkim urzędnikom, którzy przyjęcie zarządzenia do wiadomości stwierdzić powinni swoimi podpisami.

Warszawa, dn. 5 marca 1919 r.

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) *S. Wojciechowski.*

232.

Okólnik Ministra Spraw Wewnętrznych do Komisarzy Rządowych w przedmiocie wpłacania przez wójtów gmin należności skarbowych i powiatowych komunalnych do kas powiatowych.

Z przedstawionych Ministerstwu Spraw Wewnętrznych wykazów o stanie finansowym gmin wynika, że niektóre gminy przechowują znaczne sumy pieniężne w swych kasach.

Ze względu na bezpieczeństwo funduszów publicznych jest to niedopuszczalne, wobec czego Ministerstwo Spraw Wewnętrznych poleca Panu, natychmiast po otrzymaniu niniejszego okólnika wydać rozporządzenie, aby wójci, celem uniknięcia gromadzenia większych zapasów gotówki w kasach gminnych, wszystkie należności skarbowe i powiatowe komunalne niezwłocznie wpłacali do kas powiatowych.

Warszawa, dn. 5 marca 1919 r.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *K. Sienkiewicz.*

233.

Okólnik Ministra Spraw Wewnętrznych do Komisarzy Ludowych i Naczelnego Inspektora Policji w Warszawie w przedmiocie ściślejszego stosowania nadzoru nad kinematografami.

Wobec tego, że dotychczas właściciele niektórych kinematografów nie stosują się do obowiązujących przepisów o widowiskach, polecam niezwłocznie zastosować następujące instrukcje:

Na każdą zmianę programu w kinematografie należy delegować funkcjonarjusza policyjnego, który winien:

1) zażądać okazania legitymacji filmowych celem stwierdzenia, czy wymienione w programie obrazy świetlne zaaprobowane zostały przez Wydział Prasowy M. S. W.;

2) sprawdzić, czy napisy filmowe oraz ogłoszenia uzgodnione są z napisami na legitymacji filmowej;

3) stwierdzić, czy znajduje się na sali w czasie produkowania obrazów, przeznaczonych dla osób dorosłych, młodzież do lat 16-tu.

W razie stwierdzenia w wypadkach powyższych obrazy przepisów obowiązujących przez przedsiębiorców kinematograficznych, należy natychmiast sporządzić protokuł i winnych pociągnąć do odpowiedzialności sądowej z art. 138 K. K.

W wypadkach produkowania niezaaprobowanych przez Wydział Prasowy M. S. W. obrazów świetlnych polecam zawiesić przedstawienie, sporządzić protokuł i osoby, winne świadomego pogwałcenia art. 4 rozporządzenia M. S. W. w przedmiocie przepisów wykonawczych do dekretu z dn. 7.II 1919 r. o widowiskach — pociągnąć do odpowiedzialności sądowej z art. 138 K. K.

Jednocześnie nadmieniam, że jedynie Wydział Prasowy M. S. W. powołany został do wydawania legitymacji filmowych

Warszawa, 6 marca 1919 r.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *J. Gorzechowski.*

234.

Okólnik Ministra Spraw Wewnętrznych do Komisarzy Powiatowych w przedmiocie komunikowania wiadomości o nadużyciach, popełnianych przez organy publiczne.

W razie, gdyby w powiecie zaszedł wypadek nadużycia lub gwałtu, popełnionego przez organy publiczne, polecam Panu natychmiast donieść o tem telegraficznie Panu Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

Równocześnie zwraca się uwagę Panów Komisarzy na ścisłe przestrzeganie postanowień dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. w przedmiocie nietykalności członków Sejmu Ustawodawczego.

Warszawa, dn. 7 marca 1919 r.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *J. Bek.*

235.

Okólnik Ministra Spraw Wewnętrznych do Komisarzy Ludowych w sprawie udzielania urlopów zastępcom Komisarzy Ludowych.

PP. Komisarze Ludowi uprawnieni są do udzielania podwładnemu personelowi 14 dni urlopu w półroczu (Art. 7-c Tymcz. przep. o org. pow. z 3.II 1919 r., № 31928/II-444 J/b).

Czyniąc jednakowoż użytek z tego prawa, należy zdawać sobie z tego sprawę, że żyjemy w wyjątkowych, przełomowych czasach, że kładziemy dopiero podwaliny pod budowę Polskiej Rzeczypospolitej, a tem samem, że musimy być, o ile możności, zawsze w pełnej liczbie na swych odpowiedzialnych stanowiskach.

Polecam przeto PP. Komisarzom Ludowym:

1) by urlopów udzielali podwładnemu personelowi tylko w wyjątkowych, ważnych, na szczególne uwzględnienie zasługujących wypadkach.

2) Zastępcy swemu w urzędzie udzielić może Komisarz urlopu, jeżeli będzie w stanie sprawować wszyst-

kie agendy urzędowe swego zastępcy w czasie jego nieobecności. Bezwarunkowo nie można dopuszczać do tego, by tak Komisarz, jak i zastępca byli równocześnie nieobecni w urzędzie. Gdy zastępca na urlopie, nie może Komisarz odbywać podróży służbowych w powiecie.

3) Niniejszy okólnik odnosi się do wypadków krótkiej nieobecności w urzędzie, nie narusza przeto praw urzędnika do urlopu wypoczynkowego, o którym mowa w art. 28 Tymcz. przepisów służbowych dla urzędników państwowych.

4) Udzielane urlopy utrzymywać należy w ewidencji, a wypisy z tej ewidencji przedkładać Ministerstwu Spraw Wewnętrznych wraz z perjodycznymi raportami sytuacyjnymi.

Warszawa, dn. 7 marca 1919 r.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *Józef Bek.*

236.

Okólnik Ministra Spraw Wewnętrznych do Komisarzy Ludowych w sprawie nadużycia władzy urzędowej.

Okólnikiem z 14 lutego b. r. (ogłoszonym w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w № 14 p. 166) polecono Komisarzom Powiatowym, aby nie dopuszczali do samowoli administracyjnej, nie przekraczali kompetencji powierzonego sobie zakresu działania, nie wydawali zarządzeń sprzecznych z istniejącymi przepisami i ustawami, a w szczególności mieli należne poszanowanie zasadniczych praw obywatelskich, co wszystko wypływa z tej naczelnej zasady, że twórcą organizacyjnym w Polsce jest Ludowy Sejm Ustawodawczy, a nie jednostki lub przedstawiciele władz i urzędów.

Niestety, jak z licznych doniesień wynika, Komisarze Powiatowi w wielu wypadkach nie zdają sobie do chwili obecnej dokładnie sprawy z doniosłości swego stanowiska społecznego, a co najważniejsze z odpowiedzialności obywatelskiej, jaką wobec społeczeństwa zaciągnęli, stając na tak odpowiedzialnych stanowiskach, jakie w powiatach piastują.

Znowu dają się słyszeć narzekania i skargi, że Komisarze Powiatowi tamują swobodę ruchów jednostek lub całych organizacji, wydają rozporządzenia przeciwne prawu i ustawom, między innemi nie pozwalają na zebrania, wiece i t. d., co doprowadza do słusznego rozgoryczenia społeczeństwa, zniechęcenia obywateli, owianych duchem postępu, do współpracy w odbudowie państwa, tamuje ten naturalny bieg życia, jaki musi się przejawiać w obecnej epoce twórczej i organizacyjnej.

Władze centralne, mające za główne zadanie przestrzeganie i strzeżenie tych wielkich skarbów narodowych, jakiemi są swoboda wyznań i słowa, swoboda jawnej i sprawiedliwej krytyki, działania publicznego funkcjonarjuszy państwowych, swoboda zrzeszeń i kooperatyw, swoboda zgromadzeń i stowarzyszeń, wieców, obchodów i manifestacji narodowych — zwraca uwagę Komisarzy Powiatowych ponownie na to, aby takich i tym podobnych wykroczeń się nie dopuszczali, powodując się w interpretacji takich zamierzeń raczej obywatelską łagodnością, aniżeli ślepą literą prawa.

Wprawdzie Sejm Ustawodawczy do dnia dzisiejszego nie oznaczył, co podpada pod pojęcie swobód obywatelskich, jednak z ogólnych interpretacji tego pojęcia przyjąć należy, że, o ile pewne swobody lub prawa, czy to odnoszące się do jednostek, czy do większych grup ludzkich, nie są wyraźnymi przepisami zakazane, wykonywanie ich jest tem samem dozwolone.

W konkretnym wypadku należałoby więc przyjąć za zasadę, że tam, gdzie niema wprowadzonego stanu oblężenia lub stanu wyjątkowego, wiece, zgromadzania się, stowarzyszenia i zrzeszania się są dozwolone.

W razie wątpliwości, czy w danym wypadku należy jakiś środek represyjny zastosować lub nie, wskazanem byłoby porozumienie się z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych, a w szczególności z Inspektoratem Generalnym.

Warszawa, dn. 10 marca 1919 r.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *Januszewski.*

237.

Okólnik Ministra Spraw Wewnętrznych do Komisarzy Ludowych i Naczelnego Inspektora Policji w Warszawie w przedmiocie stosowanie ściślejszego dozoru nad przedsiębiorstwami teatralnemi.

Wobec niewystarczającego przestrzegania przepisów przez niektóre przedsiębiorstwa teatralne, polecam niezwłocznie zastosować następujące instrukcje:

Na każde nowe przedstawienie w kabarecie, teatrze i t. d. należy delegować funkcjonarjusza policji, który winien:

1) Stwierdzić przez zażądanie odpowiednich dowodów, czy przedstawienie uzyskało aprobatę właściwego urzędu;

2) sprawdzić, czy tekst słowny przedstawienia odpowiada tekstowi, aprobowanemu w granicach art. 2 Rozp. o widowiskach („Dz. Urzęd. M. S. W.“, № 12, poz. 140);

3) sprawdzić, czy na przedstawieniach kabaretowych nie znajduje się młodzież poniżej lat 18.

W razie stwierdzenia w wypadkach powyższych obrazy przepisów o widowiskach należy natychmiast sporządzić protokuł, a winnych pociągnąć do odpowiedzialności sądowej z art. 138 K. K.

Warszawa, dn. 12 marca 1919 r.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *J. Gorzechowski.*

238.

Okólnik Ministra Spraw Wewnętrznych do Komisarzy Rządu Polskiego w sprawie okopów, zbudowanych przez b. okupantów na terytorjum Państwa Polskiego.

Władze okupacyjne dla celów wojskowych pobudowały na terytorjach Państwa Polskiego linje obronne w postaci okopów.

Ponieważ doszło do mej wiadomości, że po ustaniu okupacji poszczególni Komisarze, bądź zarządzili rozbiórkę powyższych okopów, bądź udzielili zezwoleń na ich rozbiórkę osobom postronnym, które jakoby legitymowały się nabyciem powyższych okopów od b. władz okupacyjnych, wyjaśniam, co następuje:

Wszystkie okopy, zbudowane na terytorjum Państwa Polskiego — przez władze wojskowe tych państw, których wojska czynne były na terytorjum polskiem, z chwilą ustania okupacji przeszły na własność Państwa Polskiego i pod zarząd władz wojskowych, jako urządzenia, mające znaczenie dla obrony krajowej. Wszelkie umowy, zawarte przez osoby trzecie z b. władzami okupacyjnemi, lub osobami, działającemi z ich ramienia, albo poszczególnemi organami wojskowemi w przedmiocie okopów i materjałów, z nich pochodzących, nie obowiązują Państwa Polskiego, chociażby nie podpadały pod moc dekretu w przedmiocie umów, zawartych przez b. władze okupacyjne, a dotyczących majątku państwowego. Osoby, roszczące z tego tytułu jakiekolwiek pretensje, należy kierować do Głównego Urzędu Likwidacyjnego.

Ponieważ władzę nad okopami sprawują władze wojskowe i one tylko mogą decydować o ich rozbiórce, o ile uznają, że pozbawione są one znaczenia dla interesów wojskowych, przeto organa władz administracyjnych bez wyraźnego zezwolenia władz wojskowych nie mogą rozporządzać okopami, ani przedsiębrać żadnych czynności, dotyczących zarówno samych budowli, jako też materjałów, do nich użytych.

W wypadkach, gdy władza wojskowa zakwalifikuje poszczególne okopy, jako pozbawione znaczenia dla interesów wojskowych, rozbiórka ich dokonywać się będzie pod zarządem Ministerstwa Spraw Wojskowych, w porozumieniu z Ministerstwem Rolnictwa i Robót Publicznych, bądź w drodze publicznych robót doraźnych, bądź w drodze sprzedaży, bądź też powierzenia robót powyższych przedsiębiorcom, pod kontrolą i nadzorem zarządu wojskowego z tym, że materjały, mające znaczenie wojskowe, jak druty kolczaste, części żelazne, cegły i wszelkie urządzenia, mogące być użyte przez wojsko, zatrzymuje przy rozbiórce zarząd wojskowy; materjały zaś, uznane przez władze wojskowe za niepotrzebne, mogą być użyte stosownie do każdorazowej decyzji właściwej władzy.

Polecam ścisłe stosowanie niniejszego.

Warszawa, dn. 13 marca 1919 r.

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) *S. Wojciechowski.*

239.

Okólnik Ministra Spraw Wewnętrznych do Komisarzy Powiatowych w sprawie ochrony lasów.

Jedną z przyczyn powtarzających się ciągle rabunków i grabieży lasów jest niewątpliwie w wielu powiatach okoliczność, iż poszczególne wsie i miasteczka uległy wskutek wojny znacznemu zniszczeniu. Pragnienie odbudowania się w połączeniu z brakiem i drożyzną materjału budulcowego popychają niejednokrotnie ludność do gwałtownych napadów na lasy.

W celu uspokojenia ludności, polecam Panom Komisarzom tych wszystkich powiatów, do których powyższe uwagi choć w części się stosują, aby przez odpowiednie obwieszczenia ogłosili mieszkańcom:

1) że wyszła już Ustawa Sejmowa (por. Nr. 20 Dz. Pr. z d. 5.III 1919), na zasadzie której drobni rolnicy i drobni posiadacze miejscy otrzymają bezpłatnie materjał budulcowy na odbudowę zniszczonych wojną domów mieszkalnych i zabudowań gospodarczych.

2) że Ustawa ta w najbliższym już czasie wejdzie w życie i będzie przez Rząd wykonaną z jak najdalej idącem uwzględnieniem interesów potrzebującej ludności,

3) że ponadto wszelaki skonfiskowany, z grabieży i rabunku lasów pochodzący materjał budulcowy użyty będzie również na odbudowę zniszczonych wojną powiatów.

Warszawa, dn. 13.III 1919 r.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *Józef Bek.*

240.

Okólnik Ministra Spraw Wewnętrznych do Komisarzy Ludowych i Naczelnego Inspektora Policji w Warszawie w sprawie stosowania ściślejszego dozoru nad ogłoszeniami w czasopismach.

W czasach ostatnich coraz częściej ukazują się w czasopismach ogłoszenia treści następującej: „Ofiaruję pewną sumę pieniężną za wyrobienie posady państwowej. Dyskrecja zapewniona“. Wobec tego, że ogłoszenia treści powyższej przeciwne są moralności i zawierają obrazę art. 8 Tymczasowych Przepisów Prasowych z dn. 7.II 1919 r., polecam Panu zawiadomić redakcje czasopism miejscowych, aby nie przyjmowały takich ogłoszeń, w przeciwnym razie pociągnięte będą do odpowiedzialności sądowej z art. 299a Kod. Karnego.

Warszawa, dn. 13 marca 1919 r.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) **Gorzechowski.**

241.

Okólnik Ministra Spraw Wewnętrznych do Komisarzy Ludowych i Naczelnego Inspektora Policji w Warszawie w przedmiocie ściślejszego stosowania dozoru nad zakładami drukarskimi.

Ze względu na to, że wiele zakładów drukarskich nie spełnia obowiązku komunikowania właściwym państwowym urzędom administracyjnym wiadomości, dotyczących prawnej ich egzystencji; wobec niestosowania się do konieczności prowadzenia księgi sznurowej, stanowiącej najpewniejszą ilustrację wszelkich tranzakcji handlowych i czynności ubocznych, dokonywanych z racji uruchomienia drukarni, jak również z powodu zbagatelizowania kwestji dostarczania bezpłatnych egzemplarzy druków, wymaganych w myśl art. 5 tymczasowych przepisów prasowych („Dz. Urzęd. M. S. W.“ № 12, 1919 r., poz. 135), zarządzam:

1) Komisarze Ludowi i Naczelny Inspektor Policji w Warszawie winni przestrzegać, aby w wypadkach niestosowania się właścicieli lub zarządzających zakładów drukarskich do obowiązku komunikowania wiadomości, dotyczących prawnej egzystencji rzeczonych zakładów, jak również do konieczności posiadania księgi sznurowej lub stwierdzenia niezgodności jej z faktycznym stanem rzeczy (art. 7 tymcz. przepisów o zakładach drukarskich), — niezwłocznie sporządzane były protokuły, a osoby, utrzymujące zakłady nielegalne i obrażające przepisy prawa, pociągane do odpowiedzialności sądowej z art. 292 K. K.

2) Komisarze Ludowi i Naczelny Inspektor Policji w Warszawie obowiązani są sprawdzać w księgach sznurowych zakładów drukarskich, dających możność najlepszego zobrazowania przedsiębiorstw drukarskich, czy dostarczane są bezpłatne egzemplarze druków, wymagane w myśl art. 5 przepisów prasowych. W razie niestosowania się zakładów drukarskich do obowiązku powyższego, należy niezwłocznie sporządzić protokuł i osoby, uchylające się od wykonania czynności, przewidzianych przez prawo, pociągnąć do odpowiedzialności sądowej z art. 293a K. K.

Jednocześnie przypominam, że drukarnie winne są, zgodnie z art. 5 tymcz. przep. pras., dostarczać pierwsze egzemplarze każdego druku natychmiast po ich odbiciu.

Warszawa, dn. 14 marca 1919 r.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *J. Gorzechowski.*

V.

242.

Rozporządzenie Ministra Skarbu celem wykonania dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. w przedmiocie opłat od podań oraz od świadectw urzędowych.

§ 1.

Za jeden arkusz (art. 18 dekretu) uważa się papier, którego powierzchnia po jednej stronie nie przewyższa 1750 cm.². Co do planów uważa się za jeden arkusz papier o powierzchni, nie przewyższającej po jednej stronie 3500 cm.².

§ 2.

Na pierwszej stronie podania, a w razie wniesienia w dwu lub więcej egzemplarzach — na pierwszej stronie jednego egzemplarza, należy nakleić marki stemplowe, których wartość równa się sumie opłat, przypadających od wszystkich arkuszy (art. 11) i wszystkich egzem-

plarzy (art. 12) od odpisów (art. 13) i od wszystkich załączników.

§ 3.

W razie braku marek stemplowych można opłaty, określone w § 2, uiścić przez wniesienie należnej kwoty gotówką do kasy powiatowej. Uiszczenie w sposób powyższy nastąpić ma przed złożeniem podania. Kasa powiatowa uwidoczni na podaniu pobraną kwotę oraz pozycję dziennika kasowego.

Również można w razie braku marek stemplowych uiścić wspomniane opłaty gotówką w urzędzie, do którego się podanie składa. Uiszczenie w ten sposób następuje równocześnie ze złożeniem podania. Urząd zapisuje pobraną kwotę do księgi opłat (§ 11) i wydaje stronie pokwitowanie. Pokwitowanie to wystawić należy w formie następującej: „Od podania L . . . . /19. . uiszczono opłatę w kwocie . . . . . . Poz. ks. opł. . . . ". Ma być zaopatrzone w pieczęć urzędową i w podpis urzędnika, zapisującego treść podania do dziennika podawczego.

§ 4.

Urzędnik, któremu poruczone jest zapisanie treści podania do dziennika podawczego, obowiązany jest na pierwszej stronie podania, a w razie wniesienia w dwu lub więcej egzemplarzach — na pierwszej stronie jednego egzemplarza, zaznaczyć łączną ilość arkuszy co do wszystkich egzemplarzy i odpisów (art. 11—13) i łączną ilość arkuszy co do wszystkich załączników. Nadto winien podać wartość naklejonych marek stemplowych lub kwoty uiszczonej gotówką (§ 3), względnie zanotować, że opłaty nie uiszczono. W razie uiszczenia gotówką (ustęp drugi § 3) ma uwidocznić na podaniu pozycję księgi opłat (§ 11).

§ 5.

Urzędnik, któremu poruczone jest załatwienie podania, lub inny urzędnik, przezeń upoważniony, sprawdza adnotację, określoną w § 4. W razie uiszczenia opłaty markami stemplowemi (§ 2) wspomniany urzędnik kasuje marki stemplowe, jeżeli nie nasuwa się podejrzenie, iż je podrobiono lub przerobiono albo zdjęto z innego papieru. W celu skasowania należy albo:

a) na każdej marce stemplowej wycisnąć pieczęć urzędową w ten sposób, aby część pieczęci znajdowała się na marce, część zaś poza nią, albo
b) każdą markę stemplową przekreślić na krzyż w ten sposób, aby końce linji znajdowały się poza markami na papierze.

Prócz tego należy — bez względu na to, którego z powyższych dwóch sposobów użyto, — wypisać na markach atramentem datę skasowania.

Kasowanie marek stemplowych przez urzędnika, zapisującego treść podania do dziennika podawczego, lub przez petenta nie jest dopuszczalne.

§ 6.

Pokwitowanie, określone w art. 22, wydaje urzędnik, zapisujący treść podania do dziennika podawczego.

Uiszczenie opłaty, określonej w tymże artykule, następuje przez naklejenie marek stemplowych na pokwitowaniu. Marki te kasuje urzędnik, zapisujący treść podania do dziennika podawczego, w sposób, podany w § 5. W razie braku marek stemplowych uiszczenie wspomnianej opłaty nastąpić może gotówką w urzędzie, do którego się podanie składa; pobraną kwotę zapisuje się do księgi opłat (§ 11), a pozycję tej księgi zaznacza się w pokwitowaniu.

§ 7.

Dodatkowe uiszczenie opłaty w myśl art. 24 następuje przez dostarczenie marek stemplowych urzędowi.

W razie takiego uiszczenia urząd umieszcza na podaniu notatkę: „Marki stemplowe wartości . . . . . . dostarczono dnia . . . . . .".

Kasowanie odbywa się w sposób, wskazany w § 5.

W razie braku marek stemplowych stosuje się analogicznie ustęp drugi § 3 oraz zaznacza się na podaniu: datę uiszczenia, pobraną kwotę i pozycję księgi opłat.

§ 8.

Na świadectwach urzędowych, wydanych wskutek podania i wobec tego wolnych od opłaty (art. 34 L. 1), umieścić należy u góry notatkę: „Wydano wskutek podania L . . . . . . /19. . .".

§ 9.

Uiszczenie opłaty od świadectw urzędowych (art. 30—33) następuje przez dostarczenie urzędowi marek stemplowych, które urząd nakleja na świadectwie i kasuje. Kasowanie odbywa się przez wyciśnięcie pieczęci urzędowej w ten sposób, aby część jej znajdowała się na marce stemplowej, część zaś poza nią; nadto należy na marce wypisać atramentem datę skasowania.

W razie braku marek stemplowych można opłatę uiścić gotówką w urzędzie, który wydaje świadectwo. Urząd zapisuje pobraną kwotę do księgi opłat (§ 11) i zaznacza na świadectwie pobraną kwotę oraz pozycję księgi opłat.

§ 10.

Dodatkowe uiszczenie w przypadkach, określonych w art. 35, następuje przez naklejenie marek stemplowych na świadectwie i skasowanie ich (§ 9) przez urząd, który wydał świadectwo lub wobec którego świadectwo ma być użyte, albo przez którąkolwiek władzę skarbową pierwszej instancji. Obok marek stemplowych umieszcza urząd notatkę: „Marki stemplowe wartości . . . . skasowano dnia . . . . .".

W razie braku marek stemplowych można opłatę uiścić gotówką. Co do zarachowania stosuje się analogicznie § 3. Datę uiszczenia oraz pozycję dziennika kasowego, względnie księgi opłat, zaznacza się na świadectwie.

§ 11.

Urzędy, pobierające opłaty gotówką w przypadkach, wymienionych w ustępie drugim § 3 lub §§ 6, 7, 9 i 10, prowadzą księgę opłat.

Księga ta zawierać ma rubryki dla uwidocznienia:

1. pozycji,
2. liczby, pod którą podanie zapisano do dziennika podawczego lub którą oznaczono świadectwo urzędowe,
3. nazwiska strony,
4. pobranej kwoty.

Po upływie każdego miesiąca sumę kwot, wymienionych w rubryce 4 księgi opłat, należy wnieść do kasy powiatowej.

§ 12.

Ustępy 4—7 artykułu 4 rozporządzenia Ministerstwa Skarbu z 12 listopada 1918 r. w przedmiocie sposobu i terminu uiszczania opłat skarbowych, ogłoszonego w numerze 205 Monitora Polskiego, tracą moc obowiązującą.

Warszawa, dnia 16 lutego 1919 r.

Minister Skarbu:

(—) *Dr. Englich.*

VII.

OBWIESZCZENIA.

243.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 21 stycznia 1919 r., № 27745, wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, № 2, stowarzyszenie pod nazwą „Związek Polaków z Kresów Białoruskich".

244.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 5 stycznia 1919 r., № 28655/XI 75, wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, № 3, stowarzyszenie pod nazwą „Centralny Związek Inwalidów Rzeczypospolitej Polskiej".

245.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 26 lutego 1919 r., № 28769.XI.90, wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, № 9, stowarzyszenie pod nazwą „Zrzeszenie Pisarzy Gminnych" z siedzibą w Warszawie.

246.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z d. 22 lutego 1919 r., № 32852/XI-504/19, wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, № 10, stowarzyszenie pod nazwą „Komitet Centralny Opieki nad Żołnierzem Polskim".

247.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 26 lutego 1919 r., № 29817.XI.185, wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, № 11, stowarzyszenie pod nazwą „Liga pracy" z siedzibą w Warszawie.

248.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 11 marca 1919 r., № 31456-XI-305, wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, № 14, stowarzyszenie pod nazwą „T-stwo Miłośników Sztuki Dramatycznej" z siedzibą w m. st. Warszawie.

Tłoczono w Drukarni Państwowej, Miodowa Nr. 20. Nr. 4575 19/III 1919.